

Bijlage
Wetstoepassing
& Jurisprudentie

Pensioen- en Uitkeringsraad

Jaarverslag 2019

Inhoud

Woord vooraf	3
1 De wetstoepassing	4
1.1. De Pensioen- en Uitkeringsraad	4
1.2. Ontwikkelingen Wetten bp, Wuv, Wubo, AOR en Tvp	5
2 Jurisprudentie Centrale Raad van Beroep	8
2.1. Jurisprudentie Wetten bp	8
2.2. Jurisprudentie Wuv	10
2.3. Jurisprudentie Wubo	15
2.4. Jurisprudentie AOR	18

Woord vooraf

Bij het jaarverslag 2019 worden beslissingen van de Raad op het beleidsterrein van de Wetten buitengewoon pensioen 1940-1945 (Wetten bp), de Wet uitkeringen vervolgingslachtoffers 1940-1945 (Wuv), de Wet uitkeringen burger-oorlogsslachtoffers 1940-1945 (Wubo), de Algemene Oorlogsongevallenregeling (AOR) en de Tijdelijke vergoedingsregeling psychotherapie (Tvp), alsmede de uitspraken van de Centrale Raad van Beroep (CRvB) op dit gebied gepresenteerd.

In hoofdstuk 1 worden de belangrijkste ontwikkelingen in het beleid van de Wetten voor verzetsdeelnemers en oorlogsgetroffenen en de AOR belicht.

In hoofdstuk 2 worden de meest relevante uitspraken van de CRvB voor de toepassing van de Wetten voor verzetsdeelnemers en oorlogsgetroffenen en de AOR samengevat. Tevens wordt per wet of regeling aangegeven in hoeveel zaken de CRvB een uitspraak heeft gedaan, hoeveel zaken gegrond, ongegrond of niet ontvankelijk zijn verklaard.

Ook besluiten ingevolge de Tvp in eerste en enige aanleg vallen onder de rechtsmacht van de CRvB. Er zijn in 2019 in het kader van de Tvp geen uitspraken gedaan.

Voor de overige informatie over de werkzaamheden van de Raad wordt verwezen naar het Jaarverslag 2019.

Pensioen- en Uitkeringsraad, april 2020

1. Wetstoepassing

1.1. De Pensioen- en Uitkeringsraad

Tot de taken van de Raad behoren de vaststelling van beleidsregels voor de Wetten voor verzetsdeelnemers en oorlogsgetroffenen, de AOR en de Tvp en het beslissen op aanvragen van nieuwe cliënten (met uitzondering van de Tvp). De SVB draagt zorg voor de cliënten die reeds een financiële aanspraak aan de wetten of AOR ontlenen en alle aanvragen voor de Tvp. Bij aanvragen waar de SVB niet op grond van de beleidsregels van de Raad kan beslissen of van deze beleidsregels moet worden afgeweken, vraagt de SVB advies aan de Raad.

1.2. Ontwikkelingen Wetten bp, Wuv, Wubo, AOR en Tvp

Huiszoeking (AOR)

Elke huiszoeking, zonder enige kwalificatie omtrent niveau van dreiging (zoals bijvoorbeeld excessief), die betrokkene zelf heeft meegemaakt kan als een AOR-omstandigheid worden aangemerkt. Het zelf meemaken is een voorwaarde en moet blijken uit (een) getuigenverklaring(en) of aannemelijk zijn op basis van andere beschikbare gegevens, zoals aanwijzingen in relatiedossiers.

Gezamenlijke huishouding

In de AOW, Anw en Participatiewet heeft de wetgever in het verleden het begrip 'onweerlegbare rechtsvermoeden' geïntroduceerd. Het onweerlegbare rechtsvermoeden houdt in dat personen die op een adres wonen én voldoen aan bepaalde criteria worden geacht een gezamenlijke huishouding te voeren zonder dat nader onderzocht hoeft te worden of wordt voldaan aan het zorgcriterium. Tegenbewijs is niet mogelijk. Omdat een verschil in beoordeling niet wenselijk is heeft de Raad besloten dit begrip ook in het kader van de V&O-regelingen te hanteren op de volgende manier:

1. Als er sprake is van een situatie die in het kader van de AOW, Anw en Participatiewet een onweerlegbaar rechtsvermoeden oplevert, wordt ervan uit gegaan dat er voor de toepassing van de Wuv en Wubo een duurzame gezamenlijke huishouding bestaat.
2. Een duurzame gezamenlijke huishouding wordt tevens aanwezig geacht als is vastgesteld dat de betrokkenen hun hoofdverblijf hebben in de gezamenlijke woning en:
 - in de periode van niet langer dan twee jaar hieraan voorafgaand met elkaar gehuwd zijn geweest, geregistreerd partner of voor de Wuv en Wubo zijn gelijkgesteld geweest met een gehuwde, of
 - uit hun relatie een kind is geboren of erkenning heeft plaatsgevonden van een kind door een ander.

Nieuwe vaststelling na eerste uitvoering beschikking

De laatste jaren worden regelmatig verzoeken ingediend om de uitkering of het pensioen opnieuw vast te stellen (bijvoorbeeld in verband met pensioenkortingen of een gewijzigd vermogensrendementspercentage). De situatie kan zich evenwel voordoen dat het op een dergelijk moment nog niet mogelijk is een aanvraag als hierboven bedoeld in te dienen omdat op de aanvraag om toekenning van een uitkering nog niet is beslist of de toekenningsbeschikking nog niet is uitgevoerd. Indien vervolgens een aanvraag voor een nieuwe vaststelling wordt ingediend kan gelet op de wettekst geen terugwerkende kracht aan deze vaststelling worden verleend.

De Raad is van oordeel dat dit een onbedoeld effect van de wet is. De Raad besluit dat voortaan met brief bij de toekenningsbeschikking wordt meegedeeld dat indien een verzoek om een nieuwe vaststelling van de uitkering of het pensioen wordt ingediend binnen zes weken na de (eerste) vaststellingsbeschikking, de eventuele nieuwe vaststelling met ingang van de datum van wijziging van de betreffende inkomsten of het vermogensrendementspercentage kan plaatsvinden. Als een dergelijk verzoek binnen zes weken na afgifte van de vaststellingsbeschikking wordt ingediend, kan de eerste aanvraag tevens wordt opgevat

als een verzoek om een nieuwe vaststelling. De tweede aanvraagbrief wordt dan beschouwd als een completering van dan wel bevestiging dat de eerste aanvraag tevens een verzoek om een nieuwe vaststelling van de toe te kennen uitkering of het toe te kennen pensioen is.

Vaktherapie (voorheen beeldende therapie)

De naam van de voorziening beeldende therapie wordt gewijzigd in vaktherapie. Hieronder vallen de therapievormen beeldende therapie, danstherapie, dramatherapie, muziektherapie en psychomotorische therapie.

Oefentherapie Cesar

De beleidsregel Cesar wordt uitgebreid met de mogelijkheid op grond van causale psychosomatische klachten in aanmerking te komen voor ten hoogste 24 behandelingen voor de periode van een jaar. Voor dit soort klachten is Cesar een gangbare en adequate therapie.

Acupunctuur

Voor behandelaars acupunctuur in Israël geldt de eis dat zij lid zijn van de Israëlische vereniging voor klassieke genezing. De regels voor kwalificatie van de behandelaar in Israël worden aangevuld. Ook een gediplomeerd behandelaar in Israël die geen lid is van deze vereniging maar als behandelaar voor een ziekenfonds werkt geldt als voldoende gekwalificeerd.

Systematiek normbedragen eenmalige voorzieningen

Door de Raad is onderzocht of de normbedragen voor eenmalige voorzieningen nog in alle gevallen voldoen. Uitgangspunt bij de vaststelling van een normbedrag is dat het moet gaan om een voorziening in de laagste prijsklasse dan wel de goedkoopste adequate voorziening moet zijn.

Een normbedrag wordt vastgesteld op basis van een bedrag waarmee redelijkerwijs een voorziening kan worden aangeschaft. Hierbij wordt rekening gehouden met factoren als doelmatigheid, gebruiksgemak, duurzaamheid, voldoende comfort, veiligheid en verkrijgbaarheid/toegankelijkheid. Een bedrag kan ook vastgesteld worden op het bedrag dat voor andere regelingen voor dezelfde voorziening wordt gehanteerd.

Er is gekozen voor een toekomstbestendige aanpak waarbij de bedragen na de vaststelling jaarlijks worden geïndexeerd en een keer per vijf jaar opnieuw worden heroverwogen.

Aan de hand van deze systematiek zijn voor de volgende voorzieningen normbedragen vastgesteld:

Auto (Wetten BP, Wuv en Wubo)

De Raad bepaalt dat voortaan aansluiting wordt gezocht bij de uitgave "Mobiliteit in cijfers" van de Stichting BOVAG-RAI. In deze uitgave wordt jaarlijks informatie over de aanschafprijzen van personenauto's (ingedeeld per segment) verstrekt. Het normbedrag wordt per 1 januari van het jaar vastgesteld op de gemiddelde aanschafwaarde in segment A van het voorliggende

jaar. Het is in dit segment mogelijk om auto's in een uitvoering met een stuurbevoegdheid, een hogere instap en een automatische versnelling te kiezen. Dit betekent dat het niet meer nodig is om een apart bedrag vast te stellen voor een auto met automatische versnelling omdat deze ook te verkrijgen is binnen segment A. Voor 1 januari 2020 geldt als normbedrag voor de aanschaf van een auto € 15.506,-.

Brilmontuur

Gelet op de maatschappelijke ontwikkelingen op het gebied prijzen, vergoedingen en gebruiksduur van brillen wordt het normbedrag van een brilmontuur verlaagd van € 100,- naar € 70,-. Dit bedrag biedt een ruime keus bij de aanschaf bij de grote aanbieders op de markt. Daarnaast wordt de minimale gebruiksduur verkort van vijf naar drie jaar. De ingangsdatum van deze wijziging is 18 september 2019, zijnde de tweede dag nadat de Beleidsregels voorzieningen 2019 in de Staatscourant zijn gepubliceerd.

Rollator

De Raad besluit het normbedrag voor een rollator met ingang van 1 januari 2020 vast te stellen op € 300,- met jaarlijkse indexering vanaf januari 2021 volgens de consumentenprijsindex van therapeutische apparaten en toestellen van het CBS. Daarnaast kunnen de kosten van onderhoud voor ten hoogste eenmaal per jaar worden vergoed plus kosten van noodzakelijke vervanging van onderdelen die niet onder de garantie vallen.

Scootmobiel

Het normbedrag voor een scootmobiel per 1 januari 2020 wordt vastgesteld op € 2.600,- en voor een opvouwbaar scootmobiel op € 1.200,-, beide met jaarlijkse indexering vanaf januari 2021 op basis van de ontwikkeling van de consumentenprijsindex van therapeutische apparaten en toestellen van het CBS. Voor de kosten van onderhoud en reparaties geldt een vergoeding van ten hoogste 10% van het toegekende normbedrag. Vervangende accu's worden vergoed voor zover deze niet de prijs van een accu met een capaciteit van maximaal 50ah overstijgen. Bij reparaties waarvan de kosten de 10% overschrijden wordt beoordeeld of deze kosten proportioneel zijn en kunnen worden vergoed.

Sta-op stoel

Het normbedrag voor een sta-op stoel wordt met ingang van 1 januari 2020 vastgesteld op € 1.500,-. Indexering van dit bedrag zal jaarlijks in januari geschieden aan de hand van de ontwikkeling van het CBS prijsindexcijfer van 'Meubelen voor het huis'.

2. Jurisprudentie Centrale Raad van Beroep

2.1 Jurisprudentie Wetten bp

De Centrale Raad van Beroep heeft in 2019 in 4 zaken uitspraak gedaan in het kader van de Wetten buitengewoon pensioen (Wbp). De rechter verklaarde al deze beroepen ongegrond.

Hieronder volgt de uitspraak die voor de toepassing van de Wbp van bijzonder belang is.

CRvB d.d. 23 mei 2019, 18/1473 BPW, ongegrond (art. 1, 24 Wbp, art. 3 KB 8 juli 1978 (Stb. 422))

Gelijkstelling

Betrokkene, geboren op 5 augustus 1943, verzoekt om toekenningen op grond van de Wbp. In dat verband heeft zij gesteld dat zij psychisch letsel heeft overgehouden aan het verzet van haar vader. Dit verzoek is afgewezen op de grond dat betrokkene niet kan worden gelijkgesteld met degene die behoort tot de categorie van personen die in verband met het verzet van derden lichamelijk letsel heeft opgelopen. In dat verband is overwogen dat er geen sprake is van een ernstige verstoring van de levensomstandigheden van betrokkene tijdens de oorlogsjaren 1940-1945 als gevolg van het verzet van derden.

Bij de toepassing van deze bepaling voert de PUR het beleid dat er sprake moet zijn van een ernstige verstoring van de levensomstandigheden gedurende de oorlogsjaren 1940-1945 ten gevolge van verzet van derden, zich uitend in het tijdens en in aansluiting op de oorlog zichtbaar zijn van symptomen van psychotraumatisering in de ontwikkeling van de persoonlijkheid onderscheidenlijk psychosociaal disfunctioneren van de betrokkene. Aandachtsgebieden hierbij zijn onder meer school- en beroepsopleiding, beroepsleven, relaties, huwelijk en psychische ziektegeschiedenis. De CRvB heeft dit beleid in vaste rechtspraak aanvaardbaar geoordeeld.

In de beschikbare medische gegevens heeft de CRvB geen aanknopingspunten gevonden voor het standpunt dat betrokkene gedurende haar (ruim) eerste levensjaar op zodanige wijze is geconfronteerd geweest met het verzet van haar vader dat hierdoor een verstoring van haar levensomstandigheden is opgetreden met als gevolg een continue lijn ("rode draad") van disfunctioneren tot heden. Zo heeft appellante ter zitting ook beaamd dat zij het in haar leven goed heeft gedaan. De medische gegevens laten zien dat de psychische klachten van betrokkene voornamelijk zijn te verklaren door het overlijden in 1993 van haar vader. Andersluidende medische gegevens zijn door betrokkene niet overgelegd.

CRvB d.d. 5 september 2019, 18/2914 BPW, ongegrond (art. 11a Wbp en art. 3

Uitvoeringsbeschikking art. 11a Wbp en art. 6 EVRM)

Ingangsdatum voorziening huishoudelijke hulp

Bij uitspraak van 16 november 2017 (ECLI:NL:CRVB:2017:3989) heeft de CRvB het besluit van de SVB vernietigd voor zover de ingangsdatum van de toegekende voorziening voor huishoudelijke hulp is bepaald op 1 januari 2013. Naar het oordeel van

de CRvB is het laat aanvragen van de voorziening het directe gevolg van de aanvankelijke onjuiste besluitvorming. Deze is gecorrigeerd met de beslissing van 6 maart 2014. De CRvB heeft in die beslissing de mate van invaliditeit nader bepaald op 100%. Omdat de Wuv niet van toepassing is als de vervolgde aanspraken ontleent aan de Wbp (bij een invaliditeitspercentage van meer dan 80%) zijn de eerder toegekende rechten van betrokkene op grond van de Wuv, (waaronder een voorziening voor huishoudelijke hulp) bij besluit van 20 mei 2014 ingetrokken per 1 december 2005 (de ingangsdatum van het Wbp-pensioen). Nu alleen op grond van beleid de terugwerkende kracht van de ingangsdatum van de voorziening voor de Wbp aan banden heeft gelegd en geen sprake is van een mogelijk wettelijk beletsel, geldt dat de omstandigheden van dit geval aanleiding hadden moeten geven om van het geldende beleid af te wijken. De gekozen ingangsdatum van 1 januari 2013 (zijnde de eerste dag van het jaar voorafgaande aan de aanvraag van de voorziening voor de Wbp) is niet houdbaar geacht. Door de CRvB is dan ook opgedragen te beoordelen in hoeverre de Wbp inhoudelijk ruimte biedt voor toekenning per 1 december 2005 van de in juni 2014 gevraagde voorziening. In het besluit van 30 april 2018 is de ingangsdatum van de voorziening voor huishoudelijke hulp alsnog bepaald op 1 augustus 2012, de maand waarop betrokkene de leeftijd van 70 jaar heeft bereikt. Over de periode van 1 december 2005 tot 1 augustus 2012 is geen vergoeding voor huishoudelijke hulp toegekend.

Betrokkene kan over de periode van 1 december 2005 tot 1 augustus 2012 geen aanspraak maken op een vergoeding voor huishoudelijke hulp omdat niet wordt voldaan aan de voor de Wbp geldende voorwaarde voor de pensioengerechtigden jonger dan 70 jaar dat de eventuele vergoeding voor huishoudelijke hulp meer zou bedragen dan de helft van de toegekende vermeerdering op haar buitengewoon pensioen. In het verweerschrift is nader toegelicht dat het betrekken van de vermeerdering bij de beoordeling van de voorziening in overeenstemming is met het in artikel 3 van de Uitvoeringsbeschikking artikel 11a der Wet buitengewoon pensioen 1940-1945 (Uitvoeringsbeschikking), zoals die geldt vanaf 1 januari 1970.

De CRvB overweegt dat in het licht van artikel 3, onder III, van de Uitvoeringsbeschikking het daarop gebaseerde beleid niet als onredelijk kan worden beoordeeld.

Het betoog dat betrokkene niet de dupe mag zijn van de late en onjuiste besluitvorming wordt niet gevolgd. Gelet op het financiële plaatje zou betrokkene ook bij een tijdige besluitvorming in 2005 niet hebben voldaan aan voorwaarden voor het toekennen van de voorziening.

Het betoog van betrokkene dat met het hanteren van verschillend beleid voor personen die ouder dan wel jonger zijn dan 70 jaar een ongeoorloofd onderscheid wordt gemaakt in leeftijd, wordt niet gevolgd. Betrokkene doelt op het Besluit vervallen causaliteit en voortzetting voorzieningen wetten voor oorlogsgetroffenen (Stb. 2004, 282) (Besluit) waarbij onder meer de eis van causaliteit voor bepaalde voorzieningen is komen te vervallen voor gerechtigden die 70 jaar of ouder zijn. Naar de Raad eerder heeft overwogen (uitspraak van 16 mei 2013, ECLI:NL:CRVB:2013:CA0304) ziet het Besluit niet op gelijke gevallen en kan van een ongerechtvaardigd onderscheid naar leeftijd niet worden gesproken.

2.2 Jurisprudentie Wuv

De Centrale Raad van Beroep heeft in 2019 in totaal 28 zaken uitspraken gedaan over besluiten ingevolge de Wet uitkeringen vervolgingslachtoffers 1940-1945 (Wuv). Deze rechter verklaarde 1 beroep gegrond, 5 beroepen waren niet-ontvankelijk en 19 beroepen waren ongegrond. Er zijn 3 zaken anders afgedaan.

Hieronder volgt een selectie van uitspraken die voor de toepassing van de Wuv van bijzonder belang zijn.

CRvB 23 mei 2019, 18/4812 WUV, ongegrond (art. 3 lid 2 (oud) Wuv en art. 61 Wuv)

Tweede-generatieproblematiek

Betrokkene is geboren in 1940 uit een zogenoemd gemengd huwelijk waarbij de vader de Joodse partner was. In mei 2015 heeft zij een aanvraag ingediend om toekenningen op grond van de Wuv. Deze aanvraag is afgewezen op de grond dat betrokkene geen vervolging heeft ondergaan. Verder is het standpunt gehandhaafd dat de oorlogsomstandigheden van betrokkene niet zodanig uitzonderlijk zijn geweest dat zij met de vervolgde kan worden gelijkgesteld. Bij aanvragen vanaf 1 januari 2002 kan op grond van gewijzigd beleid geen gelijkstelling met de vervolgde plaatsvinden op grond van tweede-generatieproblematiek. Het tegen deze afwijzing ingestelde beroep is door de CRvB bij uitspraak van 6 april 2017 (ECLI:NL:CRVB:2017:1321) ongegrond verklaard. In deze uitspraak is onder andere het beroep op het gelijkheidsbeginsel afgewezen. De broer van betrokkene is vanwege tweede-generatieproblematiek met de vervolgde gelijkgesteld en sinds de sluiting van de Wuv voor de naoorlogse generatie is het na 1 januari 2002 beleidsmatig ook niet meer mogelijk om personen die vóór het einde van de oorlog zijn geboren uitsluitend op grond van tweede-generatieproblematiek met de vervolgde gelijk te stellen. In november 2017 heeft betrokkene verzocht de eerdere afwijzing te herzien en haar alsnog met de vervolgde gelijk te stellen. Dit verzoek is afgewezen op de grond dat betrokkene geen relevante nieuwe feiten of gegevens heeft vermeld die aanleiding geven de eerdere afwijzing te herzien.

De CRvB heeft overwogen dat niet van omstandigheden is gebleken die voor de PUR aanleiding hadden moeten zijn om tot herziening over te gaan. De verklaring van psychiater S. van 16 april 1999 waarin hij verklaart dat de broer van betrokkene heeft vermeld dat hij in onderduik is geweest met zijn vader en zijn zus, berust niet op eigen waarneming en kan al om die reden niet leiden tot een ander oordeel. Dat de broer met de psychiater over de onderduik heeft gesproken maakt dat niet anders.

De omstandigheid dat betrokkene in een buurt in Amsterdam woonde waar voortdurend razzia's en vele deportaties van Joden hebben plaatsgevonden maakt dit alles niet anders. Het moet gaan om gebeurtenissen die een betrokkene zelf heeft ervaren. Van de door mevrouw N. op basis van historische gegevens geschetste omstandigheden in de Kromme Mijdrechtstraat heeft betrokkene geen enkele melding gemaakt.

Betrokkene bestrijdt de juistheid van het door de PUR gevoerde beleid, inhoudende dat het sinds 1 januari 2002 ook niet meer mogelijk is om personen die voor het einde van de oorlog zijn geboren uitsluitend op grond van tweede-generatieproblematiek met de vervolgde gelijk te stellen en verwijst daartoe onder meer naar een brief van de toenmalige minister H. d'Ancona. De Raad volstaat met het verwijzen naar zijn uitspraak van 26 juli 2018 (ECLI:NL:CRVB:2018:2285) waarin is geoordeeld dat de brief van de

toenmalige minister geen afbreuk doet aan het sinds 1 januari 2002 geldende beleid, waarbij het tot die datum op het punt van tweede-generatieproblematiek nog gevoerde begunstigende beleid ten aanzien van personen die vóór de bevrijding werden geboren is beëindigd.

CRvB 19 december 2019, 19/1780 WUV, ongegrond (art. 20 Wuv)

Gekwalificeerde therapeut in Israël

Verweerder voert in algemene zin het beleid dat de kosten van (fysio)therapie slechts voor vergoeding in aanmerking kunnen komen als de therapie gegeven wordt door een gekwalificeerde therapeut. (...) Voor fysiotherapeuten in Israël geldt dat deze een vergunning moeten hebben van het ministerie van Gezondheid in Israël. Met het hanteren van deze criteria is gewaarborgd dat wordt voldaan aan een therapeut te stellen eisen van vakbekwaamheid.

Vaststaat dat [naam therapeute] niet beschikt over een vergunning van het Israëlische ministerie van Gezondheid. Dit betekent dat deze behandelaar niet voldoet aan de eisen die worden gesteld aan een gekwalificeerde therapeut. Dat medische massage een zelfstandige opleiding is waarvan de afgestudeerden in Israël worden erkend als gediplomeerde beroepsbeoefenaars vindt geen bevestiging in de gedingstukken. Integendeel, uit de informatie van [naam X], hoofd fysiotherapie van het ministerie van Gezondheid in Israël, blijkt dat massagetherapie in Israël geen erkende, opzichzelfstaande behandelvorm ('stand-alone') betreft, maar een onderdeel kan zijn van de behandeling door een fysiotherapeut. Een erkende fysiotherapeut kan dan ook voorzien in de door appellant benodigde massage.

CRvB d.d. 10 januari 2019, 17/7087 WUV, ongegrond (art. 20 Wuv)

Huurbijdrage

In april 2017 heeft betrokkene verzocht om een vergoeding voor huurbijdrage voor de aanleunwoning bij zorgcentrum X. Dit verzoek is afgewezen op de grond dat de voorziening in verband met de psychische klachten niet medisch noodzakelijk is.

De CRvB overweegt dat de SVB het beleid hanteert dat een vergoeding voor huurbijdrage kan worden toegekend als voortzetting van de bestaande huurovereenkomst op causale medische gronden noodzakelijk is en als enige mogelijkheid moet worden beschouwd, wat inhoudt dat er een causale contra-indicatie bestaat voor een verhuizing met name wegens een dreigende psychische decompensatie.

Uit de beschikbare gegevens blijkt niet dat aan de verhuizing naar zorgcentrum X een medische noodzaak ten grondslag heeft gelegen. De keuze van appellante voor zorgcentrum X is gebaseerd op Joods-religieuze motieven. Zoals ter zitting ter sprake is geweest, bestaan er ook andere op het Joods geloof gestoelde verpleeg/verzorgingsinstellingen.

De CRvB acht de in beroep overgelegde nadere verklaring van psychiater Y, die de verwachting uitspreekt dat een verhuizing de psychische balans van appellante ernstig zal verstoren in de vorm van ernstig toegenomen angsten, onvoldoende toereikend om tot een ander oordeel te komen. Hierbij is van doorslaggevende betekenis dat de geneeskundig adviseur stelt dat de verergering van de psychische klachten al jaren geleden is ingezet, dat appellante in die jaren twee keer een grote (intercontinentale) verhuizing heeft meegemaakt en dat die verhuizingen niet tot zodanige psychische klachten hebben geleid dat daardoor een

contra indicatie voor een verhuizing kan worden gesteld. Daarbij heeft de geneeskundig adviseur de verwachting uitgesproken dat de verergering van de psychische klachten door de verhuizing tijdelijk zal zijn, maar niet dat er van een medische contra-indicatie kan worden gesproken. Dat brengt mee dat de voorziening voor een huurbijdrage terecht is afgewezen.

CRvB d.d. 6 juni 2019, 18/4084 WUV, ongegrond (art. 20 Wuv)

Aanschaf wasmachine en vaatwasmachine

Aan betrokkene zijn in de loop van de tijd verschillende vergoedingen toegekend, waaronder in 1972 een vergoeding voor de aanschaf van een wasmachine, in 1975 een tegemoetkoming voor vernieuwing van de wasmachine en in 1977 een tegemoetkoming voor de aanschaf van een vaatwasmachine. In 1982 is betrokkene in aanmerking gebracht voor het aanschaffen van een wasmachine, mocht de wasmachine door slijtage aan vervanging toe zijn. De gevraagde voorziening voor het aanschaffen van een vaatwasmachine is afgewezen wegens het ontbreken van een medische noodzaak of medisch-sociale wenselijkheid voor deze voorziening. In 1991 is afwijzend beslist op het verzoek voor een toekenning van een voorziening voor de aanschaf van een wasmachine en een vaatwasmachine. Het aanschaffen van een vaatwasmachine werd geacht te behoren tot het normale uitgavenpatroon. Voor het toekennen van een vaatwasmachine ontbrak een medische noodzaak, mede omdat betrokkene 16 uur per week huishoudelijke hulp krijgt. In augustus 2017 is de aanvraag om vergoeding van een wasmachine en vaatwasmachine afgewezen omdat de kosten van deze voorzieningen algemeen gebruikelijk zijn en om die reden niet kunnen worden aangemerkt als extra of bijzondere kosten van een medisch behandeling of voorziening in verband met aan de oorlog gerelateerde klachten. In februari 2018 is eenzelfde aanvraag om dezelfde redenen afgewezen.

De CRvB onderschrijft het standpunt dat de kosten voor het aanschaffen van een vaatwasmachine en een wasmachine behoren tot het normale levens- en bestedingspatroon. Het feit dat de psychische klachten, darmklachten en lymfoedeem het haar onmogelijk maken zelf de was of de vaat te doen en dat haar echtgenoot met het ouder worden evenmin de zware schalen en pannen kan afwassen, maakt dit niet anders. Zo ook niet de omstandigheid dat appellante als gevolg van haar darmklachten en chronische blaasontstekingen vaak 's nachts ontlasting en urine verliest waardoor vaker het bed moet worden verschoond en dus de wasmachine extra wordt gebruikt. Het beschikken over een wasmachine of een vaatwasmachine is (inmiddels) als algemeen gebruikelijk aan te merken en kunnen de kosten van vervanging/reparatie van deze apparaten niet worden aangemerkt als extra kosten in de zin van de Wuv. Dergelijke kosten behoren tot het normale levens- en bestedingspatroon.

CRvB d.d. 5 september 2019, 18/5186 WUV, gegrond (art. 20 Wuv en art. 7:12 Awb)

Kosten hotelovernachtingen behandeling Centrum '45

Bij besluit van 3 april 2017 is aan betrokkene met ingang van 1 januari 2017 een vergoeding toegekend voor vijf maal een hotelovernachting, elk voorafgaand aan de poliklinische behandeling in Centrum '45, in een door Centrum '45 geselecteerd hotel (hotel X). Bij besluit van 17 augustus 2017 is betrokkene opnieuw in aanmerking gebracht voor vergoeding van vijf hotelovernachtingen, voorafgaand aan de poliklinische behandeling in Centrum '45, in een door Centrum '45 geselecteerd hotel. Daarbij is vermeld dat de vergoeding duurt tot de start van zijn dagbehandeling in Centrum '45. De door betrokkene

gedeclareerde kosten van een tweetal overnachtingen bij hotel Y zijn niet vergoed omdat dit hotel niet behoort tot een door Centrum '45 geselecteerd hotel. Het hiertegen gemaakte bezwaar is in zoverre gegrond verklaard dat aan betrokkene alsnog een vergoeding is toegekend voor het overnachten in een ander hotel dan het door Centrum '45 geselecteerde hotel X. In november 2017 en januari 2018 heeft betrokkene kosten gedeclareerd van hotelovernachtingen in hotel Z in verband met zijn dagbehandeling in Centrum '45. Deze verzoeken zijn afgewezen omdat de geboden mogelijkheid van een verblijf in het door Centrum '45 geselecteerde hotel X als een adequate en proportionele oplossing wordt gezien.

De CRvB overweegt dat vaststaat dat appellant een vergoeding is toegekend van de hotelovernachtingen voorafgaand aan de poliklinische behandeling in een door Centrum '45 geselecteerd hotel. Appellant heeft toen enkele malen overnacht in het door Centrum '45 geselecteerde hotel X. In dat hotel ervoer appellant overlast waardoor hij niet goed kon slapen. Dat is voor verweerder reden geweest om bij het bezwaarbesluit van 29 september 2017 de kosten van een hotel voor maximaal € 100,- per nacht te vergoeden in een hotel naar keuze. Gezien de aan het besluit van 29 september 2017 ten grondslag liggende overwegingen, waarmee feitelijk wordt erkend dat het door Centrum '45 geselecteerde hotel in het geval van appellant niet voldoet, is onvoldoende gemotiveerd waarom het verblijf in voornoemd hotel X voor appellant nu wel als adequaat en proportioneel moet worden gezien. De overweging in het bestreden besluit dat het verblijf in een ander hotel een eigen keuze van appellant is, kan de Raad in het licht van het besluit van 29 september 2017 dan ook onvoldoende volgen.

CRvB d.d. 17 januari 2019, 17/7733 WUV, ongegrond (artt. 20 en 21 Wuv)

Kosten procedure naamswijziging

In juli 2017 heeft betrokkene verzocht om vergoeding van de kosten verbonden aan een naamsverandering. Betrokkene draagt (sinds 1972) de naam van zijn stiefvader maar wenst (weer) de naam te dragen van zijn inmiddels overleden Joodse moeder. Zo stelt betrokkene erg bezig te zijn met zijn Joodse achtergrond en dat de naamsverandering hem rust zou geven, een erkenning van zijn Joodse achtergrond zal betekenen en een soort 'thuiskomen' zou zijn. Dit verzoek is afgewezen.

De CRvB overweegt dat, daargelaten of de (procedure om te komen tot een) naamswijziging kan worden aangemerkt als medische behandeling of verpleging, ook de CRvB niet is gebleken van een (direct) verband tussen de gevraagde voorziening en de uit de vervolgingsgevolgen van de moeder voortvloeiende psychische klachten van betrokkene. Bij de aanvraag meldt betrokkene dat hij een zeer slecht contact had met zijn stiefvader en dat hij al langer diens achternaam niet meer wil dragen. Vervolgens komt uit een door betrokkene geciteerde brief van behandelaar H. naar voren dat de stiefvader een zeer negatieve uitwerking heeft gehad op betrokkenes mens- en wereldbeeld en dat de naamsverandering rehabiliterend zou kunnen zijn. Daarmee wordt de relatie met de stiefvader als reden gegeven voor de naamswijziging. Dit blijkt ook uit het feit dat appellant bij leven van zijn moeder geen actie heeft ondernomen om zijn achternaam gewijzigd te krijgen, om naar eigen zeggen geen onrust in haar leven teweeg te brengen. Hieruit volgt dat het bestreden besluit in rechte stand kan houden.

CRvB d.d. 17-1-2019, 17/7377 WUV, ongegrond (art. 19 lid 5 en 59a lid 1 onder b Wuv)

Vermogensherziening

In mei 2017 verzoekt betrokkene de hoogte van het eerder vastgestelde vermogen te herzien op de grond dat haar vermogen sterk is verminderd. Dit verzoek is afgewezen op de grond dat geen sprake is van een vermogensvermindering waarop betrokkene geen invloed heeft kunnen uitoefenen.

De CRvB overweegt dat niet wordt betwist dat het vermogen van betrokkene drastisch is verminderd, maar kan de SVB volgen in het oordeel dat er geen sprake is van een vermogensvermindering waarop betrokkene geen invloed heeft kunnen uitoefenen. Het instorten van de beurs in 2008/2009 betrof weliswaar een bijzondere situatie, maar de daardoor ontstane waardevermindering van de beleggingsportefeuille kan niet anders worden gezien dan een gebeurtenis die inherent is aan het beleggen op de beurs. Niet gebleken is dat aan het beleggen beslissingen ten grondslag hebben gelegen die door betrokkene niet in vrijheid zouden zijn genomen. Betrokkene is geheel uit eigen beweging overgegaan tot de verkoop van de beleggingsportefeuille.

Dit geldt evenzeer voor de vermogensvermindering als gevolg van het maken van opstart- en investeringskosten in de eigen onderneming. Het aanwenden van het vermogen voor levensonderhoud is eveneens een omstandigheid waarop betrokkene invloed heeft. Wat betreft de gestelde kosten van het reizen naar en het verblijven in Indonesië in wintertijd heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat het hier gaat om medische kosten die zij noodzakelijkerwijs heeft moeten maken. Daarbij had het in de rede gelegen dat betrokkene een aanvraag had gedaan tot vergoeding van die kosten.

Betrokkene heeft verder gewezen op het verschil tussen het rendement op het vermogen waarmee de SVB rekening houdt en het feitelijk door appellante behaalde rendement. Op grond van artikel 19, vijfde lid, van de Wuv dient de SVB de inkomsten uit het vermogen te bepalen op een percentage van dat vermogen dat gelijk is aan het forfaitaire rendementspercentage van de belastingwetgeving. De SVB heeft niet de mogelijkheid daarvan af te wijken.

Betrokkene stelt tot slot dat sprake is van een ongelijke behandeling omdat na de wetwijziging van de Wuv per 1 januari 2009 het nadien verworven vermogen niet wordt meegenomen bij de berekening van de periodieke uitkering. De CRvB overweegt dat voor alle Wuv-gerechtigden geldt dat na de wetwijziging per 1 januari 2009 het toevallen van vermogen niet meer van invloed is op hoogte van de uitkering, een enkele uitzonderingssituatie die hier niet aan de orde is daargelaten. Van een verboden (in)direct onderscheid naar leeftijd of groep is dan ook geen sprake. Het achterwege laten van een overgangsregeling is een bewuste keuze van de wetgever.

2.3 Jurisprudentie Wubo

De Centrale Raad van Beroep heeft in 2019 in totaal 29 zaken uitspraken gedaan over besluiten ingevolge de Wet uitkeringen burger-oorlogsslachtoffers 1940-1945 (Wubo). Deze rechter verklaarde 21 beroepen ongegrond en 5 beroepen waren niet-ontvankelijk. Er zijn 3 zaken anders afgedaan.

Hieronder volgt een selectie van uitspraken die voor de toepassing van de Wubo van bijzonder belang zijn.

CRvB d.d. 23 mei 2019, 18/1471 WUBO, ongegrond (art. 2 Wubo)

Huiszoeking

Betrokkene heeft in mei 2016 een aanvraag ingediend om toekenningen op grond van de Wubo. Erkend is dat betrokkene getroffen is door oorlogsgeweld in de zin van de Wubo, te weten een directe betrokkenheid bij beschietingen in oktober 1944. De onder meer gevraagde periodieke uitkering is afgewezen op de grond dat het oorlogsgeweld bij haar niet heeft geleid tot blijvende invaliditeit in de zin van de Wubo. Betrokkene heeft in beroep gesteld dat zij ook andere gebeurtenissen heeft meegemaakt die gekwalificeerd dienen te worden als oorlogsgeweld in de zin van de Wubo en dat het oorlogsgeweld bij haar wel heeft geleid tot blijvende invaliditeit.

Betrokkene heeft onder andere vermeld dat zij in de ouderlijke woning een huiszoeking (inval) heeft meegemaakt waarbij werd gevraagd naar de buit van een overval door een knokploeg. De CRvB overweegt over deze gebeurtenis dat de beschrijving van de gestelde huiszoeking wel een dreigende situatie weergeeft, maar hieruit blijkt niet dat sprake is geweest van excessief geweld, waarbij het moet gaan om objectief gezien zeer ernstig en uitermate schokkend fysiek optreden tegenover derden dat op één lijn is te stellen met doodslag en executie (zie uitspraak van 6 augustus 2015, ECLI:NL:CRVB:2015:2656).

De CRvB acht het bestreden besluit op grond van de medische advisering deugdelijk voorbereid en gemotiveerd. De verwijzing van betrokkene naar haar vele (ver)werknooties en het project waarbij zij als vorm van zelftherapie haar psychotraumatisering verwerkt, kunnen niet leiden tot een bevestiging van het door betrokkene gestelde verband met het aanvaarde oorlogsgeweld. Dat ten tijde van de aanvraag bij betrokkene sprake is van klachten waarbij het aanvaarde oorlogsgeweld van betekende invloed is geweest op het ontstaan daarvan moet blijken uit (objectieve) medische gegevens.

CRvB d.d. 23 mei 2019, 18/5943 WUBO, ongegrond (art. 32 Wubo)

Aanpassingen aan auto

In februari 2018 heeft betrokkene verzocht om vergoeding van kosten van aanpassingen aan de auto die hij in februari 2018 heeft aangeschaft. Dit verzoek is afgewezen op de grond dat er geen sprake is van bijzondere omstandigheden om over te gaan tot een vervroegde toekenning van een vergoeding van kosten van aanpassingen aan de auto. In december 2013 was aan betrokkene een vergoeding toegekend voor de kosten van aanpassingen aan de auto waarbij de gebruiksduur werd bepaald op zeven jaar.

De CRvB overweegt dat uit de stukken en het verhandelde ter zitting het beeld naar voren komt dat betrokkene zijn huidige auto heeft aangeschaft vanwege de modernere toepassingen. Dit zijn toepassingen die bij het aanschaffen van de andere auto nog niet bestonden of nog geen gemeengoed waren en die gericht zijn op gebruiksgemak. De CRvB is met de SVB van oordeel dat het enkel aanschaffen van een nieuwe auto vanwege opties die (kunnen) leiden tot meer gebruiksgemak of vanwege nieuwere en moderne technische toepassingen, niet kan leiden tot het aannemen van bijzondere omstandigheden op grond waarvan verweerder zou moeten overgaan tot een vervroegde toekenning van een vergoeding van de (medisch) noodzakelijke aanpassingen aan de auto.

CRvB d.d. 10 januari 2019, 18/15 WUBO Wubo, ongegrond (art. 32 Wubo en 4:5 Awb)

Uitbreiding huishoudelijke hulp

In maart 2017 heeft betrokkene verzocht om uitbreiding van de huishoudelijke hulp naar twee dagdelen per week. Dit verzoek is afgewezen op de grond dat niet beoordeeld kan worden of betrokkene voldoet aan de voorwaarden die gelden voor het toekennen van een voorziening van meer dan een dagdeel huishoudelijke hulp per week. In dat verband is overwogen dat betrokkene geen informatie beschikbaar heeft gesteld op grond waarvan kan worden beoordeeld of betrokkene ten tijde van de aanvraag de eerder aan haar toegekende en maandelijks aan haar betaalde vergoeding voor één dagdeel huishoudelijke hulp daadwerkelijk aan huishoudelijke hulp heeft besteed. Sinds 10 juli 2016 wordt de voorwaarde gehanteerd dat een eerder toegekende vergoeding voor een dagdeel huishoudelijke hulp ten tijde van de aanvraag voor uitbreiding van de vergoeding daadwerkelijk wordt besteed aan huishoudelijke hulp. Onder huishoudelijke hulp wordt in dit verband niet verstaan de partner of een inwonend gezinslid.

De CRvB overweegt dat betrokkene enerzijds heeft vermeld geen huishoudelijke hulp te hebben, anderzijds heeft zij vermeld zij dat zij incidenteel hulp heeft, zo'n keer twee à drie keer per jaar voor "grote dingen". De SVB mocht, gelet op deze tegenstrijdige verklaring, aan appellante verzoeken documenten te overleggen waaruit blijkt dat zij over huishoudelijke hulp beschikt en de toegekende vergoeding daaraan ook daadwerkelijk besteedt. Betrokkene heeft echter te kennen gegeven dat zij die informatie niet wil verstrekken.

Nu de gevraagde gegevens nodig waren om de aanvraag te kunnen beoordelen, mocht de SVB aan appellante verzoeken deze over te leggen. Dat appellante hieraan om haar moverende redenen geen gehoor heeft gegeven komt voor haar eigen risico. Dit betekent dat verweerder op grond van artikel 4:5, eerste lid, aanhef en onder c, van de Awb bevoegd was de aanvraag buiten behandeling te laten.

CRvB d.d. 4 april 2019, 18/3679 WUBO, ongegrond (art. 61 Wubo)

Verzoek om herziening, gebeurtenis niet eerder gemeld

In april 2017 heeft betrokkene verzocht de eerdere afwijzingen op de aanvraag om toekenningen op grond van de Wubo te herzien. Dit verzoek is afgewezen omdat er geen nieuwe feiten of gegevens naar voren zijn gebracht die tot een andere beslissing moeten leiden. De CRvB overweegt - onder andere - dat het met de PUR van oordeel is dat (ook nu) onvoldoende

bevestiging is verkregen dat sprake is geweest van een mishandeling door een gewapende extremist. Anders dan namens betrokkene is betoogd, kan niet zonder betekenis zijn dat betrokkene noch zijn zusters eerder van deze gebeurtenis melding hebben gemaakt, wat wel voor de hand zou hebben gelegen gezien de ernst van de gestelde mishandeling. In het licht daarvan worden de nu overgelegde aanvullende verklaringen van onder meer de zusters van betrokkene onvoldoende overtuigend geacht. De verklaring van de huisarts dat betrokkene zichtbaar littekens van de mishandeling heeft overgehouden, kan dat niet anders maken. Die verklaring berust namelijk op wat betrokkene aan hem heeft verteld. Ook voor het overige kan het bestreden besluit in rechte stand houden.

2.4 Jurisprudentie AOR

De Centrale Raad van Beroep heeft in 2019 in totaal 11 zaken uitspraken gedaan over besluiten ingevolge de Algemene Oorlogsongevallenregeling Indonesië (AOR). Deze rechter verklaarde 8 beroepen ongegrond, 1 beroep was niet-ontvankelijk en 2 beroepen zijn anders afgedaan.

Hieronder volgt een selectie van uitspraken die voor de toepassing van de AOR van bijzonder belang zijn.

CRvB d.d. 4 april 2019, 18/1043 AOR, ongegrond (art. 1)

Ambtelijk advies

Betrokkene heeft in april 2017 verzocht om toekenningen op grond van de AOR. Dit verzoek is afgewezen op de grond dat in onvoldoende mate is aangetoond of aannemelijk is gemaakt dat betrokkene in omstandigheden heeft verkeerd in de zin van de AOR.

De CRvB overweegt dat betrokkene aan zijn aanvraag het meemaken van schietpartijen ten grondslag heeft gelegd. Hij heeft zelf geen herinneringen aan die tijd, maar hij kampt met nachtmerries en angsten die volgens hem samenhangen met schietpartijen die hij onbewust heeft ervaren. Zo verklaart hij dat zich tegenover de woning aan de Boengoerweg een kazerne bevond. Zeker twee keer per week zouden peloppers geprobeerd hebben wapens te stelen; als zij betrappt werden ontstonden er beschietingen. De vrees bestond dat de gezinsleden zouden worden geraakt. In de relatiedossiers noch in het eigen dossier van de neef is een bevestiging gevonden van de door de neef genoemde wekelijkse beschietingen. Daarnaast heeft raadpleging van de koloniale kaart geen bevestiging opgeleverd dat aan de Boengoerweg sprake was van een kazerne of opslagplaats. In het licht van de overige gegevens kan de verklaring van de neef niet gelden als een bevestiging van de door hem gestelde beschietingen. Nu daarvoor de benodigde gegevens ontbreken kan niet worden geconcludeerd dat betrokkene in omstandigheden als bedoeld in de AOR heeft verkeerd. Dat in een ambtelijk advies ter voorbereiding van het besluit is geadviseerd de beschietingen te aanvaarden als gebeurtenissen als bedoeld in de AOR maakt dat niet anders. Het betreft een ambtelijk advies; de daadwerkelijke beslissing is aan de PUR.

CRvB d.d. 4 april, 18/5689 AOR, ongegrond (art. 10)

Ingangsdatum, geen ambtelijke fout

Betrokkene heeft in december 2016 een aanvraag ingediend om toekenningen op grond van de AOR. Dit verzoek is afgewezen op de grond dat in onvoldoende mate is aangetoond of aannemelijk is gemaakt dat betrokkene in omstandigheden heeft verkeerd in de zin van de AOR. In dat verband is overwogen dat geen gegevens zijn verkregen over de gestelde vlucht vanuit Zuid-Bandung naar Noord-Bandung en wat zich heeft afgespeeld in Gang Muntjang en tijdens de vlucht. In maart 2018 heeft betrokkene opnieuw een verzoek op grond van de AOR ingediend. Bij beslissing van 18 juli 2018 is betrokkene alsnog aanvaard als oorlogsslachtoffer in de zin van de AOR. Het is aannemelijk dat betrokkene tijdens de Bersiap-periode heeft verbleven in

het zuidelijk stadsdeel van Bandung. Volgens het beleid is dat verblijf vanwege de gewelddadige acties die de pemoeda's daar hebben uitgevoerd een AOR-omstandigheid. Vastgesteld is dat sprake is van oorlogsletsel en met ingang van 1 maart 2018 (datum hernieuwde aanvraag) zijn vrije geneeskundige behandeling en verpleging in verband met zijn oorlogsletsel, een invaliditeitsuitkering en een vergoeding voor huishoudelijke hulp toegekend. Het bezwaar van betrokkene tegen de ingangsdatum van de toekenningen is ongegrond verklaard.

De Raad is, met verweerder, van oordeel dat bij de eerdere afwijzing geen sprake is geweest van een ambtelijke fout. Betrokkene stelt in beroep dat de PUR een ambtelijke fout heeft gemaakt door de door betrokkene bij het herzieningsverzoek verstrekte gegevens uit het adresboek van Bandung van mei 1941 niet bij de eerdere beoordeling te betrekken en dat daarom de ingangsdatum na herziening bepaald had moeten worden op de datum van de eerdere aanvraag van december 2016.

De CRvB overweegt dat de PUR bij de beoordeling van de eerste aanvraag informatie verkregen van de SAIP en verschillende relatiedossiers zijn geraadpleegd van de moeder, broer en drie nichtjes van betrokkene. Op grond van die informatie kon geen bevestiging worden verkregen dat betrokkene AORomstandigheden heeft meegemaakt of dat hij heeft verbleven in Zuid-Bandung. Er is geen aanleiding voor de conclusie dat het adresboek van Bandung van mei 1941 ten tijde van de eerdere aanvraag bij de PUR bekend had moeten en kunnen zijn.

CRvB d.d. 23 mei 2019, 18/5864 AOR, ongegrond (art. 21 AOR)

Verrekenen van inkomsten op uitkering

Betrokkene is aanvaard als oorlogsslachtoffer in de zin van de AOR. Vastgesteld is dat bij hem sprake is van oorlogsletsel. Betrokkene is in aanmerking gebracht voor vrije geneeskundige behandeling en verpleging in verband met zijn oorlogsletsel. Verder zijn aan hem toegekend een invaliditeitsuitkering en een vergoeding voor huishoudelijke hulp. Daarbij is gesteld dat de uitkering vóór de korting van de overige inkomsten op 1 juli 2017 € 561,04 bedraagt. Bij de berekeningsbeschikking is de invaliditeitsuitkering vastgesteld op € 5,37 per maand. Daarbij is onder meer rekening gehouden met de te verrekenen inkomsten van betrokkene. Betrokkene heeft betoogd dat door de korting van de overige inkomsten op zijn AOR-uitkering geen sprake meer is van een financiële ondersteuning in de zin van de AOR die recht doet aan zijn status van oorlogsslachtoffer en het door hem opgelopen oorlogsletsel.

De CRvB overweegt dat de SVB, gezien de dwingende bepaling van artikel 21 van de AOR is gehouden de overige inkomsten op de AOR-uitkering in mindering te brengen. Van deze dwingende bepaling kan niet worden afgeweken. Met het korten van de inkomsten op de AOR-uitkering is zeker niet beoogd afbreuk te doen aan het oorlogsleed dat appellant heeft ondervonden. De AOR is in zijn aard nu eenmaal een arbeidsongeschiktheidsregeling die niet voorziet in een compensatie voor het ondervonden leed, maar inkomstenafhankelijk en inkomensaanvullend is.

Het betoog van betrokkene dat door het hanteren van de inkomstenkorting hem een redelijke levensstandaard wordt onderhouden, slaagt evenmin. De AOR-uitkering is een inkomensaanvullende uitkering waarvan de hoogte wordt bepaald door de mate van arbeidsongeschiktheid als gevolg van een AOR-omstandigheid. Van een voor een ieder geldende basisvoorziening is geen sprake.

De CRvB overweegt verder dat in het toekenningsbesluit bij het vermelden van de hoogte van de uitkering uitdrukkelijk opgenomen dat dit bedrag geldt vóór de korting van de overige inkomsten van appellant. Aan het toekenningsbesluit heeft appellant dan ook niet het gerechtvaardigd vertrouwen kunnen ontleenen dat het daarin genoemde bedrag ook daadwerkelijk tot uitbetaling zou komen.

Uitgave

Pensioen- en Uitkeringsraad, april 2020

Vormgeving

Irene de Bruijn, Ellen Lock

Correspondentieadres

Pensioen- en Uitkeringsraad
Postbus 9575, 2300 RB Leiden

Bezoekadres

Pensioen- en Uitkeringsraad
Stationsplein 1, 2312 AJ Leiden
Telefoon 071-535 65 00, fax 071-576 60 03
E-mail info@pur.nl, website www.pur.nl

